

Слѣдъ като се напѣмъ до насита, ние обикновенно вкупомъ, цѣлата компания, тръгваме да си търсимъ храна. Прѣзъ тѣзи нощни расходи ми се е случавало да отивамъ на много мѣста, нъ най-много отъ всичко обичахъ да се расхождамъ по зеленчуковитѣ градини, които почватъ отъ селото и върватъ по права линия по край брѣга на рѣката. Тука ние често пжти се прѣдаваме на веселби! По зеленитѣ зелки, между салата и гжстата трѣва има безброй малки охлювчета, брѣмбарчета и пеперудки, съ които толкова добрѣ се нахранвахме, че едвамъ съ мжка се довличахме до рѣкичката.

Въ тѣзъ зеленчукови градини азъ се запознахъ съ една твърдѣ почтенна баба, наша далечна роднина — жаба. Да си кажа право вънкашно тя не бѣше красива: неделикатна, почернѣла, прошарена съ груби брадавици, но сърцето и бѣше златно. Много нѣща научихъ отъ нея, много полезни съвѣти спечелихъ. Съобща ми тя, че много години подредъ въ началото на пролѣтътъ се прибирала въ тѣзи градини и тукъ живѣла прѣзъ цѣлото лѣто. Тя тукъ намирала храна въ най-голѣмо изобилие.

— Но каква полза отъ това! — казваше ми печално тя. — Азъ никогажъ не мога да живѣя спокойно и всѣкогажъ трѣбва да трѣпера за жавота си и да се крия като нѣкоя прѣстжпница, тѣй като хората страшно ме не навиждатъ, считатъ ме за пакостна и на нѣколко пжти се канѣха да ме убиятъ! Ахъ, какви сж неблагоприятни, зли тѣзи хора!

Азъ възражавахъ на старата и я увѣрявахъ, че тя има грѣшка, че хората — съвсѣмъ не сж така лоши, както тя ги прѣдставлява, нъ — уви! — твърдѣ скоро, още на другия день